

Harald Stiffel

**Lenka
a
sedem psychopátov**

(neuveriteľné a kruté poviedky)

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

Copyright © Harald Stiffel 2017
Cover design © Ľubica Končeková 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava 2017
e-mail: vsst@stonline.sk;
<http://www.vsss.sk>

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Harald Stiffel: Lenka a sedem psychopátov
Zodpovedná redaktorka: Silvia Semaková
Sadzbu a obálku s použitím reprodukcie obrazu Pavla Sasína Ponorka II.
graficky spracovala Ľubica Končeková
Tlač: P + M, s. r. o., Turany
Prvé vydanie
Vytlačené na Slovensku

ISBN 978-80-8061-960-2

Harald Stiffel

Lenka
a
sedem psychopátov

(neuveriteľné a kruté poviedky)

*Považujem za vhodné vyhlásiť, že v týchto poviedkach
sú mená všetkých ľudských postáv
a zvierat vymyslené
(osy nemajú mená, ale to s istotou neviem).
Niektoré ľudské postavy majú
zásadne iba krstné mená a s tými sa nemôže nikto stotožniť –
bolo by ich strašne veľa.
Z toho vyplýva, že v poviedkach nie sú zobrazené
žiadne žijúce osoby ani zvieratá –
vlkov, vlkolakov, ba aj mimozemšťanov
ľudia dávno zastrelili (alebo zostrelili).*

PRÍLIŠ PORIADNY ČLOVEK

Miro Rajniak stál v trenírkach vo vode dlhého betónového kanála na chov pstruhov a bola mu zima. Voda mu siahala iba do polovice stehien, ale teraz tretieho marca večer, tesne pred deviatou, začínalo prituhovať. Spomenul si, že než odišiel z motorestu, v televízii hlásili, že v noci bude do mínus pätnásť. Prepadla ho prvá zimničná triaška a neznáma úzkosť mu zovrela srdce. Bezradne brázdil ne-citlivými nohami vodu kanála, aby našiel výhodné miesto, kadiaľ by sa rýchlo vyškríabal von, skôr, ako to hnusné psisko obehne kanál. Nešlo to. Pes bol vždy rýchlejší. Dva razy ho už pohrýzol. Prvý raz na predlaktí, keď sa na neho vyrútil, ako šiel do vody, a druhý raz na tvári a hlave, keď sa na druhej strane kanála štvoral von po betóne zarastenom riasami. Miro Rajniak toho psa poznal od vlaňajšieho leta, keď tu cez prázdniny brigádoval. Bol to novofundlandčan, menom Dan, ktorého tu mal vedúci na stráženie pstruhov. Druhý pes, rovnako čierny, ale mocnejší, sa volal Bleid a bol pri-viazaný pri vchode do rybného hospodárstva. Ten sa k brechotu svojho brata pripojil od prvej chvíle. Šialený brechot Dana, niekedy priamo do tváre, keď mal už-už dosiahnuť breh, ho zmrazoval rovnako ako stále studensia voda. Cítil, ako mu meravie a krehne celé telo. Mrazivá voda z neho pahltné vysávala telesné teplo a on sa cítil čoraz bezmocnejší a bezradnejší. Nútil sa preto chodiť doráňanými a zmrznutými nohami hore-dolu, potom cez šírku kanála, aby psa zmiatol, ale zbytočne. Pes bol vydráždený do nepríčetnosti a behal okolo kanála a cez lavičku na jeho hornom konci ako šialený. Hoci musel behať po čerstvo napadnutom snehu, bol neuvěřiteľne rýchly. Vždy bol na mieste, kadiaľ sa chcel vyškríabať, skôr

ako on. Márne sa mu prihováral: – Dan, Dan, dobrý psiček, dobrý. Lahni, Dan. Lahni... – Neposlúchol. Iba ešte viac ceril biele hryzáky v širokej tlame. Voda bola teraz mrazivá a ťažká. Nedalo sa v nej chodiť, akoby náhle zhustla. Začal pociťovať nezvyčajnú únavu a malátnosť, ako pred spánkom. Dorážané chodidlá už vôbec necítil. Čeluste mu drkotali v rytme morzeovky. Chvíliaми mal dojem, že vysielajú signál SOS. Tri bodky, tri čiarky, tri bodky a zasa znovu. V tejto chvíli sa nezvládnuteľná triaška zmocnila jeho údov a on zmätený pozeral na čudnú hru svalov a šliach svojho tela, akoby mu ani nepatrilo.

– Hádam tu nescapem, ako dáky pes! – pomyslel si zúfalý a bezradný pred tupou zúrivosťou Dana. Vzápätí sa zhrozil, keď vo svetle žiarovky, ktorá svietila vedľa kanála nad kotercami pre psov, zbadal, že mu začína fialovieť telo. Na hladinu tuhnúcej vody mu k nohám zhrčali veľké kvapky sĺz bez toho, že by ich cítil na tvári. Celkom sa opustil. Zhrbil sa a zdalo sa, že sa chce ponoriť do vody. Neveriaco pozeral na miesto dopadu sĺz, zúfalo sa zlostiac na svoju spomalenú myseľ, že v tejto vážnej chvíli nedokáže nájsť východisko. Nič mu neprichádzalo na um, márne sa v duchu zlostil. Nevedel, na ako dlho takto zmeravel. Prebral sa vo chvíli, keď počul, ako zavrzgala železná bránka vchodu. Hrejivá iskra, ktorá mu prebehla hore chrbticou, mu vyrovnala chrbát. Chvalabohu, pomyslel si, konečne niekto ide! Obrátil sa smerom k vchodu v netrpezlivom očakávaní záchrany. Už mu bolo ľahostajné, že ho prichytia pri krádeži, len nech sa dostane von z vody. Za dreveným prevádzkovým barakom zazvonil úder kovu na kov, ako sa zatvorila bránka. Náhla rezonancia kovu zaznela v mrazivom tichu ako zvonček pod vianočným stromčekom pred rozdávaním darčiekov. Oči upriamené na vchod sa mu rozsvietili úľavou z blízkej záchrany. Taký sladký pocit ešte nezakúsil. Potom sa na vrždiacom snehu priblížili ťažké a rozvážne kroky. Spoza uhla budovy sa objavila široká postava v mohutnej vetrovke s ušiankou na hlave. Miro Rajniak toho muža spoznal.

– Vlado! – zvolal úpenlivo. – Pod' rýchlo a zažeň toho psa!

Muž sa knísavým krokom priblížil k okraju kanála a vážnym hlasom prehovoril: – Táák! Konečne sme chytili zlodēja!

Motorest Twist stál na úbočí kopca, z ktorého bol výhľad na celé mesto. Cez deň sa sčasti strácalo medzi korunami stromov a vežami kostolov, ale večer osvetlenie ulíc a blokov panelových domov v hrubých črtách naznačovalo jeho skutočnú rozlohu. Od motorestu bol do mesta riadny kus cesty, hoci sa to na prvý pohľad ani nezдалo. Vinula sa z kopca serpentínami ako čierna stuha v zasneženej krajine. Trikrát sa lomila, než sa vyrovnala do ako-tak plynulejších zákrut. Tento obraz rodného mesta videl Miro Rajniak zo šera baru motorestu cez veľké výhľadové okno, ale už dlho mu nič nehovoril. Zovšednel mu. Miro Rajniak mal devätnásť rokov a na prvej barovej stoličke tu nesedel ako hosť. Bol sezónnym pracovníkom tohto podniku, slúžkou na všetko. Uhlie, drevo, zemiaky vyložiť, upratať do pivnice a zase spať. Vynášať prepravky s pivom a vínom – a to všetko za pár korún. Ledva na vyžitie. Keby nebýval s matkou, ťažko by sa obracal. Keď potrebuje pár korún na diskotéku, vždy musí niečo vymyslieť. Ešteže tie pstruhy v poslednom čase trochu vynášajú. Vedúci je škrob, ale teraz v zime za pstruhy platí slušne. Neprítomne sfkal pepsikolu, zaujatý myšlienkou na nevyhnutnosť opustiť teplo baru a ponoriť sa do ľadovej vody za pstruhmi. Z kuchyne sa rozcapili lietacie dvere, z ktorých vyšiel čašník s taniermi jedla v oboch rukách. Miro Rajniak na krátky okamih uvidel vykachličkovanú kuchyňu a pri jednom zo sporákov Marienu. Chodil s ňou dva mesiace a začínalo sa mu to páčiť. Tiež ho zbadala a skôr než sa lietacie dvere ustálili a nezahatali ich vzájomný pohľad, usmiala sa na neho. Opätoval úsmev a to ho prebralo zo zádumčivosti. Pozrel sa na hodinky. Bude pol deviatej, treba sa pomaly poberať. Kuchyňa bola plná pikantných vôní. Dal by si ešte jednu večeru, ale času niet. Počkal, kým Mariena, celá rumenná v bielom plášti s vykasanými rukávmi, odstaví panvicu zo sporáka. Rýchlo ju od chrbta objal, skôr než sa vráti čašník, a potom povedal:

– Daj mi vrece, Marienka. Musím už ísť.

– Nechod! Chytia ťa, a to ti za tie nepríjemnosti nestojí.

Zasmial sa a ešte tuhšie ju objal.

– Neboj sa, – povedal, keď ju pustil. – Mám to tam všetko v maľičku. Trvá mi to len chvíľu. A tú zimu cestou späť vybehám...

Keď sa Vlado Malý vo veku tridsiatich troch rokov stal pred rokom šéfom rybného hospodárstva v Rajeckých Tepliciach, bolo to pre neho veľké zadosťučinenie. Bol od prírody poriadnym človekom a v tejto funkcii mal prvý raz možnosť viesť pracovisko podľa svojich zásad a predstáv o poriadku. Doteraz to dokázal zariadiť iba vo svojej domácnosti. Každá vec v byte mala svoje miesto, v každej miestnosti vládol vzorný poriadok a čistota. Manželka sa prispôbila a obe deti poslúchali na slovo. Nikdy nešli spať skôr, kým nemali knižky a hračky upratané, školské tašky pripravené na nasledujúci deň. Synova zbierka angličákov musela stáť vo vyrovnaných radoch vo vitríne skrinky, dcérine bábiky vzorne sedeli vo vedľajšej skrinke, ani čo by sa držali za rúčky. Pravidelne kontroloval, ako je uložená bielizeň v skriniach, a pravdaže, či sú všetky topánky vyleštené a uložené podľa veľkosti v skrinke pri dverách. Problém ukladania riadov v kredenci vyriešil ako prvý. Kriedou nakreslil a očísloval kruhy na policiach. Legendu prilepil na kredenc, kým sa ju manželka nenaučila. To sa mu skutočne podarilo, lebo manželka dokázala vzdorovať iba prvý rok. Potom uznala jeho argumentáciu, že bez poriadku sa nedá žiť a koniec koncov ide predsa aj o riadnu výchovu detí. Len v práci mu to nevychádzalo. Bol vyučený inštalatér, preto si prácu nachádzal hravo. Hneď ako sa vrátil z vojenčiny, vystriedal troch zamestnávateľov, ale všade nachádzal neporiadok. Naposledy dal výpoveď v Priemstave, lebo okrem lajdáckosti, s ktorou sa tam pracovalo, neznášal, ako všetci pili. Skrátka, nemal rád ľudí, ktorí by len pili a fajčili, lajdáci hnusní, a jemu – čo pracoval poriadne – sa iba vysmievali. Ale tu v rybnom hospodárstve sa mu darilo. Poriadok zariadil za pár mesiacov, veď osobne kontroloval všetko a každého. Potom sa už mohol venovať svojmu koníčku – chovu oviec, králikov, sliepok a psov. Miesta mal na rybnom

hospodárstve dosť, lebo sa nachádzalo uprostred veľkej, ohradenej lúky. Postavil si chlievy, výbehy, koterce. Chodil na výstavy chovateľov, kupoval a vymieňal tých najsprávnejších jedincov zo živočíšnej ríše a tak kúpil aj štence dvoch čiernych novofundlandčanov. Deťom ukazoval, aké majú medzi pazúrami plávacie blany. Keď podrastú, budú plávať so pstruhmi v kanáli. Aj tam je miesta dosť. Ale predovšetkým budú strážiť! Na pstruhov má záľusk kadekto. Jemu ich ale nikto kradnúť nebude! O to sa postará! Nie ako jeho predchodca, ktorému do jesene ukradli polovicu kanála.

Celý prvý rok šéfovania sa mu daril. Zvieratá rástli, množili sa (manželka ho chválila), pstruhov vykrmil toľko, že ich bol plný kanál (vyššie šéfstvo ho chválilo), ale neskôr sa začali šíriť čudné zvesti. Rybné hospodárstvo je malé, preto ho vraj majú zrušiť alebo pričleniť k inému hospodárstvu. Samozrejme, preto dôjde k personálnym zmenám. To ho veľmi znepokojovalo. Už si zvykol na šéfovanie a teraz, keď tu zaviedol poriadok, má robiť niečo iné?! Zasa pracovať za iného a znovu znášať neporiadok a lajdáctvo? Strašne ho to rozčuľovalo. V poslednom čase bol preto popudlivý, každá maličkosť ho vyviedla z miery. Veď už nemohol ani riadne spať. Stále na to musel myslieť. Navyše, po zdanlivom pokoji, od jesene začali opäť miznúť pstruhy. Tie najväčšie. Chovné. Rozmýšľal nad tým všetkým od začiatku zimy, keď bolo menej práce, a bol rozhodnutý od jari postupne vyriešiť oba problémy. Veľkého šéfa predsa dobre pozná. Osobne pôjde za ním s taškou pstruhov a fľašou slivovice, a potom sa uvidí, kto tu bude šéfovať. Najskôr ale treba zistiť, kto stále kradne pstruhy. Tým by si zároveň u veľkého šéfa šplhol. Novofundlandčania síce kanál strážia, ale sú na reťazi. Bleid pri prednej bráne, Dan na lane vedľa kanála, ale ako vidieť, zrejme to nestačí. Musí jedného z nich na noc púšťať na voľno, veď zadná brána je fakticky bez stráženia. Lebo ten zlodej, alebo zlodeji, čert vie, koľko ich je, musí rybné hospodárstvo poznať. Inak by Dan predsa musel kanál ustrážiť. Ale je pravda, že cez lavičku nad kanálom sa uviazaný na vodiacom lane nedostane. Nič sa však nemenilo. V priebehu zimy pstruhov stále ubúdalo. Koncom februára

sa rozhodol. Po večernom kŕmení zvierat vždy Dana na noc odviazal. Teraz sa ešte len ukáže, či si z neho niekto bude robiť žarty!

Hlavným večerným televíznym programom bol dobrodružný francúzsky film. Vlado Malý so záujmom pozeral, ako sa začína rozvíjať farebný dej na dvojst'azňovej pirátskej plachetnici uprostred oceána. Práve keď sa piráti chystali prepadnúť kráľovskú plachetnicu, uvedomil si, ako čas pokročil. Poriadok musí byť, zavelil si, treba ísť kŕmiť zvieratá. Veď manželka mu po návrate pokračovanie deja porozpráva. Už mal byť na ceste, aby sa stihol do desiatej vrátiť. Pozrel na manželku zaujatú barokovými kostýmami dám na kráľovskej plachetnici a mlčky ju opustil. Jazda na rybné hospodárstvo s jeho dodávkou trvá necelých desať minút, ale aj tak si na chodbe natiahol pulóver pod vatovaný kabát, lebo v televíznej predpovedi počasia upozorňovali, že v noci bude až mínus pätnásť.

Zúrivy brechot psov začul v okamihu, keď vypol motor. Zbys-tril pozornosť, rýchlo odomkol bránku hospodárstva a utíšil Bleida. Spoza prevádzkového baraka sa naďalej ozýval výstražný brechot Dana. Niečo sa deje pri kanáli, treba si dať pozor. Ostražito krá-čal tým smerom, dva razy sa aj obzrel, či nemá niekoho za chrbtom. Keď obišiel barak, naskytl sa mu najkrajší obraz, aký si vôbec mohol želať. Zlodej stojí vo vode kanála a okolo neho krúži Dan. Ako škodná, chytená do pasce. Pomaly prišiel k okraju kanála a s uspokojením identifikoval polonahého zlodeja. Miro Rajniak. Pozrimeže na neho. Letný brigádnik, čo sa u nás dva mesiace flákal a dráždil Dana v koterci.

– Vlado, zažeň toho psa, – prosil ho zúfalo.

– Čo tu robíš, Miro?! – spýtal sa ho Vlado Malý prísne.

Neodpovedal.

– Počuješ? Pýtam sa ťa, čo tu robíš?!!

Stále neodpovedal, len sa triasol a skleným pohľadom pozeral na psa. Vlado Malý chytil Dana za obojok a ten sa poslušne posadil vedľa jeho nôh.

– Chytám ryby, – vyjachtal konečne. – Pes ma pohrýzol, keď som

šiel do vody, – otrčil lakeť, ukázal na tvár, potom ešte prstom ukázal na hlavu za uchom. – Nevidel som ho...

– Dobre urobil, – vážne odvetil Vlado Malý. – Veď je tu na stráženie! ... A odkedy si tu? – spýtal sa po odmlke.

– Dlho...

– Tak pod' von, Miro...

Miro Rajniak sa kolenačky štveral po slizkom betónovom brehu hore k nemu a šlo mu to veľmi pomaly. Keď sa hlavou priblížil k jeho nohám a chystal sa urobiť posledný krok, ktorým by dosiahol rovinu brehu, Vlado Malý vystrel a povolil pravicu, v ktorej držal za obojok psa. Dan sa vzopäl a skočil na Mira. Narazil mu hryzákmi do ramena. Miro zreval od bolesti a vzápätí spadol späť do vody. Ponoril sa s ústami otvorenými bolesťou. Riadne sa napil odporne studenej vody plnej rias.

– To máš za to, že kradneš! Aby si nezabudol!

Miro Rajniak stál opäť vo vode, zhrbené plecia sa mu chveli a zdalo sa, že každú chvíľu si kľakne na dno. Dusil sa od vody, skrúcal sa a bolestivo kašľal.

– Tak čo, zlodej, – pokračoval Vlado Malý káravo. – Ešte budeš kradnúť pstruhy?

Na ustálenej hladine kanála sa zrkadlil mesiac a dookola vládlo zasnežené, mrazivé ticho. Miro Rajniak mlčal. Jeho fialové telo v tejto chvíli odovzdalo pomaly tuhnúcej vode posledné zvyšky svojho tepla. To ho ochromilo. Nebol schopný rozmýšľať. Teraz už iba pud sebazáchovy ho nútil dostať sa z mrazivej vody. Za každú cenu. Rýchlo von, von z vody, to je jediný cieľ, na ktorý treba sústrediť posledné zvyšky síl. Zároveň však cítil, a to ho v tomto snažení ubíjalo, že sám to už nedokáže.

– Poriadni ľudia sa tu starajú o pstruhy, namáhajú sa, aby niečo dokázali, a takí ako ty prídu si len na hotové, – káral ho Vlado Malý ďalej, keď stále mlčal a po odznení dusivého kašľa len mĺkvo stál vo vode so zvesenou hlavou. Čosi sa mu však nepozdávalo. Predklonil sa, skúmavo na neho z nadhľadu chvíľu pozeral, a potom mu rýchlo rozkázal:

– Vylez von!

– Zavri pssa-a, – sipľavo prosíkal Miro Rajniak; ani pritom nezdvihol hlavu.

– Počúvaj! – skríkol Vlado Malý, tíšiac rukou Dana, ktorého tento krátky rozhovor opäť vyburcoval k brechotu. – Nie je ti náhodou v tej vode zima? Veď si celý modrý!

– Za-vri pssa-a, – modlikal z posledných síl. – Zavri ho...

Ešte chvíľu na neho pozeral, ako sa trasie vo vode, a potom pomaly odviezol Dana do koterca. Hneď sa ale vrátil, aby mu zlodej ani náhodou neušiel. Obával sa zbytočne. Zastihol ho na okraji kanála, ako sa kľáčiačky pechorí po jeho klzkej betónovej stene a znova a znova bezmocne kľže späť do vody. Mátožne sa pohyboval, ledva posúval vo vode nohy. Niečo bľabotal, ale nebolo rozumiť čo. Podal mu ruku a s veľkými ťažkosťami ho vytiahol na breh. Bolo vidieť, že ťažko dýcha. Kľáčal v trenírkach na snehu, drkotali mu sánky a nedokázal sa postaviť na nohy. Chytil ho pod obe ramená, mokré a nemohúce telo sa mu vyšmykovalo z rúk, ale nakoniec ho postavil. V tej chvíli ani čo by pookrial, mykol sa a chcel sa mu vyrhnúť z rúk.

– Tak ty chceš ujst'! – nasrdil sa Vlado Malý. – Hnusný zlodej!

Udrel ho päťou do brady. Miro spadol na okraj kanála a po slizkom, riasnatom betóne znovu skĺzol do vody. Na okamih sa ponoril, naglgal sa vody, ale vzápätí sa postavil na nohy. Chvíľu stál vo vode a vykašľiaval riasy. Potom sa otočil a pobral sa k druhému brehu. Vlado Malý prebehol po mostíku nad kanálom a počkal ho na druhej strane, kým tam konečne dôjde. Predklonil sa a bez slova mu podal ruku, aby mu pomohol. Namiesto zovretia dlane ale ucítil len studené a bezvládne prsty. Zvalil sa na betón a zostal ležať s nohami vo vode kanála. Napriek tomu otfčal k nemu ruku, ako mŕtvu rybu. Vlado Malý si musel kľaknúť do snehu, aby dosiahol na jeho zápästie. Až potom ho začal ťahať von po šikmom betóne ako ťažké, nasiaknuté vrece. Hoci už riadne mrzlo, spotil sa za tú chvíľu, kým ho dostal na breh. Miro Rajniak opäť kľáčal na snehu, ale postaviť sa ani nepokúšal. Čudne sipel. Na bielom podklade snehu sa aj v šere žiarovky svietiacej od kotercovej odrážala fialová

farba jeho tela. Z tváre, ramena a z chodidiel mu pomaly tiekla krv, ktorá v malých kvapkách padala a vsakovala do udupaného snehu. Vlado Malý mu tentoraz nepomohol, aby sa postavil. Keď si vydýchol, nasadil si ušianku, čo mu spadla na brehu, chytil ho za ruku a ťahal po snehu vedľa kanála, potom cez mostík naspäť. Miro Rajniak sa snažil dostať aspoň na kolená, ale on mu to nedovolil. Zlodej jeden! Ešte bude robiť problémy. To tak. Ujst', a potom zatíkať, že on to nebol, on pstruhy nekradol! Tak to teda nie! To nemôže dopustiť! Hneď teraz, takto, aký je, vyzlečený a mokrý, pristihnutý pri krádeži sa musí zodpovedať. Zaraz ho odveziem policajtom! Konečne tu bude poriadok. Jeho pstruhy už nikto kradnúť nebude. A veľký šéf s ním bude určite spokojný. V duchu už počul jeho slová na pracovnej porade: „Sám vedúci rybného hospodárstva chytil zlodēja! V noci! To je príklad pre všetkých, ako majú pristupovať k plneniu pracovných povinností!“

Dotiahol ho až ku kotercom a do jedného z nich ho zatvoril. Na debni vedľa koterca našiel jeho šatstvo a kapce. Hodil mu tie veci dnu, aby sa obliekol. Nešlo mu to. Hrôza. Bol nemotorný, ako malé decko. Vlado Malý začínal byť z toho nervózny. Prešľapoval na mieste, lebo bez pohybu mu začínala byť zima. Trkvas! Nevydržal to, vstúpil do koterca a pomáhal mu s obliekaním. S ťažkosťami mu natiahol nohavice a sveter na holé telo. Kapce mu nastokol na bosé chodidlá a vyviedol ho von. Musel ho držať za ruku a okolo drieku, aby nespadol.

– Pusti ma domov, – zastenal.

– Áno, aj domov pôjdeš! – odsekol mu.

Ťahal ho k autu pred bránou. Vliekol ho nemohúceho po snehu ako veľkú, kymácajúcu sa bábku. Otvoril zadné dvere na dodávke a prevalil ho na podlahu auta. Zatvoril a zamkol dvere. Keď si sadol za volant, počul, ako mrnčí: – Domov, domov...

Kým prešli po hrboľatej ceste od rybného hospodárstva na asfaltku, nebolo ho vôbec počuť. To ho znepokojilo. Preto na rovnej ceste zastavil a šiel sa na neho odzadu pozrieť. Ležal skrútený na podlahe dodávky a stále tak čudne sipel. Jeho otázku, čo mu

je, nevnímal, len ho triaslo a triaslo. Celé telo mal v triaške. Naľakal sa. Sadol rýchlo za volant a namiesto k policajtom zamieril do nemocnice. Zúrivo trúbil na vrátnici urgentného príjmu a potom ochotne pomáhal zdravotným sestrám položiť ho na vozík a dotlačiť do ambulancie. V ostrom svetle neónov ambulancie sa naľakal. Biela nehybná tvár Mira Rajniaka ani čo by sa strácala v prívale toľkého svetla. Čakal, že to ostré svetlo ho preberie, otvorí oči a niečo povie, alebo začne stenať... Nič. Nevydal ani hlások. Aspoň keby sipel! Nedočkal sa. Ani brvou nepohol pod mokrými vlasmi, čo mu padali do čela. Len tak nehybne tam stále ležal.

– Našiel som ho za mestom, ležal tam pri ceste, na krajnici, skoro som ho prešiel, – klamal prijímaciemu lekárovi. – Myslel som, že je opitý a zaspal...

Poslali ho na chodbu. Sadol si, ale vzápätí musel vstať. Taký neporiadok on nemá rád. Mali ho nechať v ambulancii, aby videl, čo s ním robia! Na to má predsa právo, veď on ho priviezol! Všade je to rovnaké... Nervózne chodil po chodbe a podchvíľou striehol na dvere ambulancie. Keby aspoň nastal veľký ruch a hluk! Veď sem okamžite mali bežať ďalší lekári a sestry s infúziami, ako to videl v podobných prípadoch v televízii. Ale tu nič. Tu je stále ticho! Čo nevidia, že Miro je vo vážnom stave? To predsa zistil aj on, keď v aute počul, ako čudne sipí. Pobehoval rozčúlene chodbou až to nevydržal, prikróčil ku dverám ambulancie a priložil na ne ucho. Nič nepočul, len zvonenie telefónu a tiché, veľmi tiché mužské hlasy. Nezvyčajne ho zamrazilo na chrbte. Nevedel, či je to od prestátej zimy alebo zo strachu, ktorý sa ho v tom sužujúcom tichu postupne zmocňoval. Nervózne premeral ešte niekoľkokrát chodbu a v jednej chvíli ho prepadlo veľké nutkanie rýchlo odísť. Opanoval sa však, prestal chodiť a ustato si sadol. Konečne sa otvorili dvere ambulancie. Vyšiel z nich ten istý prijímací lekár. Zostal stáť niekoľko krokov pred ním a zapálil si cigaretu. Vlado Malý sa ťažko postavil. Prvé, čo mu napadlo, bola myšlienka, že toto nie je možné, v nemocnici sa predsa nesmie fajčiť! Lekár lačno potiahol z cigarety a keď vydýchol oblak dymu, prísne sa na neho pozrel s prižmúre-